

สรุปและการอภิปรายผลการสร้างแบบสำรวจ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนระดับอุดมศึกษา ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบสำรวจรายข้อ เพื่อหาความสัมพันธ์ ความเที่ยง ความตรง ของแบบสำรวจ เพื่อใช้ประโยชน์ในการแนะแนวทางการศึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓ และ ๔ ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ๙ มหาวิทยาลัย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ปีกการศึกษา ๒๕๖๑ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๑๕๐ คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๑๕๕ คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๑๕๐ คน และ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๑๕๐ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากนิสิตนักศึกษาที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ในมหาวิทยาลัย ๙ แห่ง จำนวน ๑๗ คณะ เป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๓๑๖ คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๒๗๕ คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๒๘๒ คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๒๑๗ คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ระดับชั้น จำนวน ๑๐๘๐ คน เป็นชาย ๕๘๐ คน หญิง ๕๐๐ คน

การสำรวจแบบสำรวจ

ผู้วิจัยได้สำรวจแบบสำรวจความแนวของแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน
 พอร์ม ซี ของบราวน์และโฮลท์ซแมน (Brown and Holtzman Survey of Study
 Habits and Attitudes) เป็นแบบสำรวจที่ใช้มาตราส่วนประเมินค่า มี ๕ อันดับ
 ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวใน ๕ อันดับ นำแบบสำรวจไปทดลองใช้ ๓ ครั้ง ทำการปรับปรุง
 และวิเคราะห์แบบสำรวจคัดเลือกข้อกระทงที่มีอำนาจจำแนกสูงไว้เป็นแบบสำรวจฉบับสุดท้าย
 จำนวน ๑๐๐ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปในทางบวก ๓๖ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ
 ๖๔ ข้อ ประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้

๑. นิสัยในการเรียน จำนวน ๕๐ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปในทางบวก ๒๖ ข้อ
 ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๒๔ ข้อ แยกออกเป็น ๒ องค์ประกอบ คือ

๑.๑ การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา จำนวน ๒๕ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปใน
 ทางบวก ๑๒ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๑๓ ข้อ

๑.๒ วิธีการทำงาน จำนวน ๒๕ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปในทางบวก
 ๑๔ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๑๑ ข้อ

๒. ทัศนคติในการเรียน จำนวน ๕๐ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปในทางบวก
 ๑๐ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๔๐ ข้อ แยกออกเป็น ๒ องค์ประกอบ คือ

๒.๑ การยอมรับในตัวครู จำนวน ๒๕ ข้อ เป็นข้อความที่เป็นไปในทาง
 บวก ๑ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๒๔ ข้อ

๒.๒ การยอมรับคุณค่าของการศึกษา จำนวน ๒๕ ข้อ เป็นข้อความที่เป็น
 ไปในทางบวก ๕ ข้อ ข้อความที่เป็นไปในทางลบ ๒๐ ข้อ

เวลาที่ใช้ในการตอบแบบสำรวจ ๒๐ นาที

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและคัดลอกคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) ในภาคปลาย ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังคณบดีคณะต่าง ๆ และหัวหน้าหน่วยทะเบียนในแต่ละมหาวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คำนวณหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

๑. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๒. ความเที่ยงชนิดความคงที่ภายในโดยวิธีหาค่าแอสฟาของครอนบาค
๓. ความตรงเชิงทำนายของแบบสำรวจ โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเกณฑ์ ในการหาค่าสหสัมพันธ์ด้วยการใช้สูตรของเพียร์สัน
๔. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของแบบสำรวจโดยใช้สูตรเพียร์สัน
๕. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแต่ละระดับชั้น โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ x ๔ แต่ละเซลล์ไม่เท่ากัน
๖. ทดสอบพิสัยพหุคูณของกันคัน

ผลการสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน

๑. วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก ค่าอำนาจจำแนกของข้อกระทงในแบบสำรวจ จำนวน ๑๐๐ ข้อ โดยการทดสอบค่าที่ ระหว่างกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ ๒๕ % แยกตามองค์ประกอบ ทั้ง ๔ ด้าน ปรากฏผลดังนี้

การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง ๓.๕๐๓๓ ถึง ๕.๕๖๕๓ ค่ามัธยฐานคือ ๔.๕๒๔๕

วิธีการทำงาน ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง ๓.๕๐๒๗ ถึง ๑๐.๕๘๔๓ ค่า
มีchyฐานคือ ๔.๗๕๒๘

การยอมรับในตัวครู ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง ๓.๔๗๔๑ ถึง ๕.๕๕๒๕
ค่ามีchyฐานคือ ๓.๕๔๗๗

การยอมรับคุณค่าของการศึกษา ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง ๓.๒๕๓๔ ถึง
๗.๔๓๓๕ ค่ามีchyฐานคือ ๓.๕๘๕๒

๒. ค่าความเที่ยงของแบบสำรวจ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
ของกลุ่มนิสิตนักศึกษาระดับปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และรวมทุกระดับชั้น แยกตามองค์ประกอบของแบบ
สำรวจ ปรากฏผลดังนี้

การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา มีค่าเป็น .๘๑๘๘, .๗๕๑๓, .๘๑๗๘, .๘๓๐๕
และ .๘๑๔๗ ตามลำดับ

วิธีการทำงาน มีค่าเป็น .๗๘๘๖, .๗๖๒๕, .๗๕๗๕, .๘๒๕๘ และ .๗๘๗๔
ตามลำดับ

การยอมรับในตัวครู มีค่าเป็น .๗๕๐๓, .๘๐๓๕, .๘๔๓๓, .๘๔๓๖ และ
.๘๑๕๘ ตามลำดับ

การยอมรับคุณค่าของการศึกษา มีค่าเป็น .๗๗๕๐, .๗๓๒๘, .๗๘๐๕,
.๗๔๐๑ และ .๗๖๑๐ ตามลำดับ

สำหรับแบบสำรวจทั้งฉบับ ความเที่ยงมีค่าเป็น .๕๒๕๓, .๕๐๕๖, .๕๒๔๖,
.๕๒๗๐ และ .๕๒๑๐ ตามลำดับ

๓. ค่าความตรงเชิงทำนายของแบบสำรวจ โดยใช้สูตรเพียร์สันค่าสหาคา
สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสำรวจกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคปลาย
ปีการศึกษา ๒๕๖๑ ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร มหาวิทยาลัยศิลปากร สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้า ธนบุรี และรวมทั้ง ๕ แห่งตามลำดับ แยกตามองค์ประกอบของแบบสำรวจ
ปรากฏผลดังนี้

การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา ความตรงมีค่าเป็น .๕๘๕๒, .๕๙๙๓, .๕๐๕๑, .๕๕๐๕, .๓๕๐๖ และ .๕๐๘๓ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

วิธีการทำงาน ความตรงมีค่าเป็น .๕๕๕๙, .๕๖๕๕, .๓๙๑๕, .๕๖๖๓, .๓๓๕๖ และ ๕๖๓๐ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

การยอมรับในตัวครู ความตรงมีค่าเป็น .๒๗๘๐, .๕๓๕๖, .๓๓๕๐, .๐๒๐๕, .๑๑๘๕ และ .๒๘๕๓ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นมหาวิทยาลัยศิลปากรมีค่าเป็นลบ และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี มีค่าเป็นบวก อย่างไรก็ตามมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

การยอมรับคุณค่าของการศึกษา ความตรงมีค่าเป็น .๕๘๘๕, .๖๑๕๖, .๓๕๕๕, .๒๓๙๕, .๒๕๐๐ และ .๕๑๕๕ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับที่ .๐๕ และ .๐๑

สำหรับแบบสำรวจทั้งหมด ความตรงมีค่าเป็น .๕๙๐๐, .๙๐๐๗, .๕๕๖๕, .๓๓๘๓, .๓๕๖๐ และ .๕๐๘๘ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๔. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของแบบสำรวจ ปรากฏว่าชั้นปีที่ ๑ มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .๕๑๘๒ ถึง .๕๕๕๙ ค่ามัธยฐานคือ .๗๐๐๓ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า ชั้นปีที่ ๒ มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .๒๕๘๖ ถึง .๕๕๐๖ ค่ามัธยฐานคือ .๖๖๕๕ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า ชั้นปีที่ ๓ มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .๓๖๕๕ ถึง .๕๕๕๐ ค่ามัธยฐานคือ .๙๓๕๕ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า ชั้นปีที่ ๔ มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .๓๓๒๑ ถึง .๕๕๕๙ ค่ามัธยฐานคือ .๙๖๓๑ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า และรวมทุกระดับมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .๓๖๓๑ ถึง .๕๕๕๘ ค่ามัธยฐานคือ .๙๑๐๖

๕. การวิเคราะห์คะแนนองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของแบบสำรวจ คะแนนแต่ละองค์ประกอบของแบบสำรวจอยู่ในช่วง ๒๕ ถึง ๑๒๕ คะแนน และรวมทั้งฉบับมีคะแนนอยู่ในช่วง ๑๐๐ ถึง ๕๐๐ คะแนน เมื่อคำนวณคะแนนเฉลี่ยแยกตามกลุ่มนิสิตนักศึกษาชายหญิง และรวมทั้งชายหญิงในแต่ละระดับชั้น ตามลำดับปรากฏผลดังนี้

การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา ชั้นปีที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๙๕.๕๐๕๖, ๙๘, ๕๖๕๕ และ ๙๖.๘๓๕๕ ชั้นปีที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๙๕.๑๑๒๖, ๙๘.๒๐๕๗ และ

๓๖.๕๐๘๑ ชั้นปีที่ ๓ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๓.๔๑๓๘, ๓๘.๕๔๘๕ และ ๓๘.๑๕๖๐ และชั้นปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๕.๑๑๖๓, ๓๘.๒๘๘๓ และ ๓๖.๕๓๔๖ เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ทาง ปรากฏว่าเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนระดับชั้นและปฏิกริยารวมระหว่างระดับชั้นกับเพศไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่ โดยวิธีของกันคันทัน ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาชายชั้นปีที่ ๔ และ ๒ แตกต่างจากนิสิตนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ ๑ กับ ๓ คะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาชายชั้นปีที่ ๑ แตกต่างจากนิสิตนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ ๓ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

วิธีการทำงาน ชั้นปีที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๘๐.๒๓๑๒, ๘๒.๓๘๔๖ และ ๘๑.๒๐๕๓ ชั้นปีที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๕.๓๓๕๑, ๘๐.๓๐๘๓ และ ๘๐.๑๗๕๕ ชั้นปีที่ ๓ มีคะแนนเฉลี่ย ๘๐.๓๒๖๐, ๘๑.๕๕๘๘ และ ๘๑.๑๒๓๓ ชั้นปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๕.๓๐๘๓, ๘๑.๐๐ และ ๘๐.๒๘๕๓ เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ทาง ปรากฏว่าเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ส่วนระดับชั้นและปฏิกริยารวมระหว่างระดับชั้นกับเพศไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่ โดยวิธีของกันคันทัน ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาชายชั้นปีที่ ๔ และ ๒ แตกต่างจากนิสิตนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

การยอมรับในตัวครู ชั้นปีที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๓.๕๕๘๕, ๓๓.๖๔๑๖ และ ๓๘.๓๔๒๓ ชั้นปีที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๓.๓๓๓๕, ๓๘.๕๕๑๖ และ ๓๘.๐๘๓๓ ชั้นปีที่ ๓ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๘.๒๓๓๓, ๓๕.๖๓๓๓ และ ๓๖.๕๕๕๘ ชั้นปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๔.๕๑๖๓, ๓๖.๘๓๕๑ และ ๓๕.๓๓๔๒ เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ทาง ปรากฏว่าระดับชั้น เพศ และปฏิกริยารวมระหว่างระดับชั้นกับเพศไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

การยอมรับคุณค่าของการศึกษา ชั้นปีที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๘๑.๔๐๔๖, ๘๓.๓๕๐๒ และ ๘๒.๔๘๔๒ ชั้นปีที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๘๑.๒๖๔๕, ๘๒.๓๘๓๑ และ

๘๑.๗๗๐๘ ชั้นปีที่ ๓ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๘๓.๔๘๖๓, ๘๒.๒๓๕๓ และ ๘๒.๘๘๓๐ ชั้นปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๘๑.๕๐๘๓, ๘๑.๘๑๔๔ และ ๘๑.๖๔๕๒ เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ทาง ปรากฏว่าระดับชั้น เพศ และปฏิกริยาร่วมระหว่างระดับชั้นกับเพศไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

แบบสำรวจทั้งหมด ชั้นปีที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๑๔.๖๘๒๑, ๓๒๓.๐๘๓๘ และ ๓๑๘.๔๘๘๒ ชั้นปีที่ ๒ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๑๓.๔๙๐๑, ๓๒๐.๒๕๘๑ และ ๓๑๖.๕๔๑๘ ชั้นปีที่ ๓ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๑๙.๙๓๘๑, ๓๑๘.๓๘๒๔ และ ๓๑๙.๑๕๒๕ ชั้นปีที่ ๔ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น ๓๑๑.๒๕๐๐, ๓๑๗.๙๓๘๑ และ ๓๑๔.๒๓๙๖ เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ทาง ปรากฏว่า เพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ส่วนระดับชั้น และปฏิกริยาร่วมระหว่างระดับชั้นกับเพศไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่ โดยวิธีของกันตัน ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยขางนิสิตนักศึกษชายชั้นปีที่ ๔ แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษหญิงชั้นปีที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

๑. ค่าอำนาจจำแนกของข้อกระทงในแบบสำรวจ หลังจากที่ได้ผ่านการคัดเลือกในครั้งที่ ๒ แล้ว มีค่าอำนาจจำแนกสูงซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง ๓.๒๙๓๔ ถึง ๑๐.๙๘๔๓ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกข้อ แสดงให้เห็นว่า ข้อกระทงในแบบสำรวจทุกข้อมานการคัดเลือกเป็นอย่างดี และข้อความของข้อกระทงแต่ละข้อสามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกับ กลุ่มที่มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนที่ไม่ดี ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแบบสำรวจนี้จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้เพื่อการจำแนกบุคคล

๒. ค่าความเที่ยงของแบบสำรวจ ค่าความเที่ยงทั้งหมดมีค่าเป็น .๕๒๑๐ เมื่อแยกตามระดับชั้น ชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓ และ ๔ มีค่าเป็น .๕๒๕๓, .๕๐๕๖, .๕๒๔๖, .๕๒๓๐ เป็นค่าความเที่ยงที่สูงอย่างเพียงพอที่จะนำแบบสำรวจไปใช้ได้ และมีค่าใกล้เคียงกับแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน ฟอรัม ซี ของบราวน์และโฮลท์ชแมน ซึ่งมีค่าความเที่ยงทั้งหมดเป็น .๕๔ ดังที่กิลฟอร์ด^๑ ได้กล่าวไว้ว่า ในทางปฏิบัติ แบบสอบที่มีคุณภาพดี ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงควรอยู่ในช่วง .๗๐ ถึง .๘๕ ส่วนกาเรต^๒ กล่าวว่าแบบสอบที่ใช้วินิจฉัยบุคคลแต่ละคนควรมีค่าตั้งแต่ .๕๐ ขึ้นไป

๓. ค่าความตรงของแบบสำรวจ ค่าความตรงทั้งหมดมัธยมมหาวิทยาลัยทั้ง ๕ แห่ง ที่นำมาคำนวณหาความตรง มีค่าเป็น .๕๕๕๕ เมื่อแยกตามมหาวิทยาลัย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยศิลปากร และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี มีค่าเป็น .๕๗๐๐, .๗๐๐๓, .๕๕๖๕, .๓๓๘๗, .๓๔๖๐ ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า เป็นค่าความตรงที่สูงอย่างเพียงพอที่จะนำแบบสำรวจไปใช้ได้ ซึ่งกิลฟอร์ด^๓ ได้กำหนดเกณฑ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความตรงของแบบสอบฉบับเดียวว่าควรอยู่ในช่วง .๐๐ ถึง .๖๐ ส่วนแบบสอบหลายฉบับรวมกันควรมีค่า ตั้งแต่ .๐๐ ถึง .๘๐

๔. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทุกด้านของแบบสำรวจ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทุกค่า แสดงว่าองค์ประกอบทุกด้านของแบบสำรวจมีความเป็นเนื้อเดียวกัน สามารถวัดในเรื่องเดียวกันได้ โดยเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคู่ของ

^๑J.P.Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and Education, p.92.

^๒Henry E.Garrett, Statistics in Psychology and Education, 5 th ed. (New York: Longman Green and Co., 1958), p.351.

^๓J.P.Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and Education, p.91.

องค์ประกอบด้านการหลีกเลี่ยงการฉ้อโกงและองค์ประกอบด้านการยอมรับในตัวครูกับการยอมรับคุณค่าของการศึกษามีค่าสูงกว่าคู่อื่น ๆ แสดงว่าองค์ประกอบของแบบสำรวจแรกวัดกันในเรื่องนิสัยในการเรียนเหมือนกัน และองค์ประกอบของแบบสำรวจคู่อื่นวัดกันในเรื่องทัศนคติในการเรียนเช่นเดียวกัน

๕. การวิเคราะห์คะแนนของแบบสำรวจ ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาหญิง สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาชาย แสดงว่านิสิตนักศึกษาหญิงมีนิสัยและทัศนคติในการเรียน ดีกว่านิสิตนักศึกษาชาย ผลการวิจัยนี้ น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์^๑, สุวิทย์ สมานมิตร^๒, สัมพันธ์ พันธุ์พุก^๓ และ เสาวนีย์ คิสิวัฒน์^๔ ที่ว่า นิสิตนักศึกษาหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาชาย หรือนิสิตนักศึกษาหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาได้ตามกำหนดเวลาสูงกว่านิสิตนักศึกษาชาย เพราะผู้ที่มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดี น่าจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีไปด้วย

การที่นิสิตนักศึกษาหญิงมีนิสัยและทัศนคติในการเรียน ดีกว่านิสิตนักศึกษาชาย อาจเนื่องมาจาก เพศหญิงเป็นเพศที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้อยู่ในกรอบประเพณี มีแนวโน้มที่จะเชื่อฟัง ปฏิบัติการสั่งสอน อบรม และมีความรับผิดชอบสูง จึงทำให้มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีไปด้วย ส่วนคะแนนเฉลี่ยในระดับชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓ และ ๔ มีค่าใกล้เคียง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตนักศึกษาทุกคนได้ผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษา ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของการศึกษา จึงน่าจะมีนิสัยและทัศนคติในการเรียนที่แตกต่างกันไม่มากนัก

^๑ บทที่ ๒ หน้า ๓๐

^๒ บทที่ ๒ หน้า ๓๒

^๓ บทที่ ๒ หน้า ๓๒

^๔ บทที่ ๒ หน้า ๓๓

ข้อเสนอแนะ

ในการนำแบบสำรวจนี้ไปใช้เพื่อการวิจัยต่อไป หรือเพื่อการแนะแนวทางการศึกษาก็ดี ควรจะได้คำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. ควรใช้แบบสอบถามมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาต่าง ๆ เพื่อนำคะแนนที่ได้มาเป็นเกณฑ์ในการหาความตรงกับคะแนนจากแบบสำรวจ

๒. ในการหาค่าความตรงของแบบสำรวจ อาจใช้วิธีอื่น ๆ บ้าง คือ

๒.๑ ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตัดสินว่าข้อกระทงในแบบสำรวจใช้ได้หรือไม่ มีเนื้อหาครอบคลุมในเรื่องนิสัยและทัศนคติในการเรียนครบถ้วนดีเพียงใด

๒.๒ หาความตรงโดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเวลา ๑ ปีการศึกษาเป็นเกณฑ์

๒.๓ ให้เพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ประเมินลักษณะนิสัยและทัศนคติในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยให้เป็นคะแนนหรือเกรดแล้วนำมาหาค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนแบบสำรวจ

๒.๔ หาความตรงโดยใช้คะแนนหมวดวิชาเป็นเกณฑ์ และควรแยกเป็นคณะให้มีหมวดวิชาที่คล้ายคลึงกัน

๓. การวิจัยเรื่องนี้ในครั้งต่อไป ควรจะมีการศึกษาหรือควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียน ซึ่งได้แก่ สติปัญญา ความถนัด สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม สภาพแวดล้อมทางบ้าน ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของบิดามารดา

๔. ควรนำแบบสำรวจนี้ไปใช้กับนิสิตนักศึกษาที่มีปัญหาในการเรียนเป็นต้นว่า สอบได้คะแนนน้อย สอบไม่ผ่านในวิชาต่าง ๆ บ่อยครั้ง เพื่อค้นหาสาเหตุและอุปสรรคในการเรียน